

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie XII./2016
Senát II

Nález:

spisová značka	II. ÚS 444/2016
populárny názov	Účinok zastavenia exekučného konania na konanie o poddĺžnickej žalobe
sudca spravodajca	Ladislav Orosz
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	27.10.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1
analytická právna veta	Právoplatné uznesenie o zastavení exekučného konania možno v konaní o poddĺžnickej žalobe považovať za právnu skutočnosť, s ktorou je spojený prechod práv a povinností z oprávneného (žalobcu) na povinného, tak ako to predpokladajú zákonné ustanovenia upravujúce zmenu účastníka konania.
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľka si ako oprávnená v exekučnom konaní vymáhala proti povinnému svoju peňažnú pohľadávku. V rámci výkonu exekúcie príkazom inej peňažnej pohľadávky bol dlžníkovi povinného doručený súdnym exekútorom príkaz na začatie exekúcie príkazom pohľadávky a príkaz na vykonanie exekúcie príkazom pohľadávky.</p> <p>Z dôvodu nezaplatenia pohľadávky dlžníkmi povinného podala sťažovateľka na Okresnom súde Prešov (ďalej len „okresný súd“) návrhy na začatie konania, predmetom ktorých je povinnosť odporcov (dlžníkov povinného) zaplatiť sťažovateľke tieto pohľadávky. Na základe týchto návrhov prebiehajú na okresnom súde dve sporové konania. Sťažovateľka doručila povinnému oznámenie, že v zmysle § 109 Exekučného poriadku si uplatňuje nárok na vyplatenie pohľadávok proti jeho dlžníkom prostredníctvom tzv. poddĺžnickej žaloby.</p> <p>Keďže pohľadávka sťažovateľky v exekučnom konaní vedenom proti povinnému bola uspokojená iným spôsobom (na základe osobitnej dohody, v dôsledku ktorej sa sťažovateľka stala akcionárom povinného), na návrh sťažovateľky bolo uznesením Okresného súdu Bratislava II exekučné konanie zastavené. V dôsledku tejto skutočnosti podľa názoru sťažovateľky prešlo právo na zaplatenie pohľadávky proti dlžníkom povinného späť na povinného. Keďže uvedená skutočnosť nastala po začatí súdneho konania, sťažovateľka so súhlasom povinného navrhla, aby okresný súd pripustil zmenu účastníka konania na strane navrhovateľa (sťažovateľky) tak, že z konania vystúpi sťažovateľka a na jej miesto vstúpi povinný.</p> <p>Okresný súd návrhy sťažovateľky na pripustenie zmeny účastníka konania zamietol z dôvodu, že podľa právneho názoru okresného súdu zastavenie exekučného konania na Okresnom súde Bratislava II nie je takou právnou skutočnosťou, s ktorou právne predpisy spájajú prevod, resp. prechod práv a povinností, o ktorých sa koná.</p> <p>Proti uvedeným uzneseniam okresného súdu podala sťažovateľka odvolania.</p>

	<p>Krajský súd uznesenia okresného súdu potvrdil.</p> <p>Krajský súd následne samostatnými uzneseniami pripustil podanie dovolania proti svojim potvrdzujúcim uzneseniam, pretože bol toho názoru, že ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. To sťažovateľka aj urobila, pričom v dovolaniach žiadala, aby najvyšší súd ako dovolací súd uznesenia krajského súdu zmenil tak, že pripustí, aby do konania namiesto nej vstúpil povinný.</p> <p>Najvyšší súd dovolania sťažovateľky odmietol ako dovolania smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému tento opravný prostriedok nie je prípustný, poukazujúc na to, že dovolaním napadnuté uznesenie nevykazuje znaky žiadneho z rozhodnutí uvedených v § 239 ods. 1 a 2 OSP, keďže prípustnosť dovolania bola odvolacím súdom vyslovená v samostatných uzneseniach, nie v jeho potvrdzujúcich rozhodnutiach.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Z ústavnoprávneho hľadiska podstatu sťažností, ako aj napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov tvorí otázka ústavne konformnej interpretácie § 92 ods. 2 a 3 OSP v spojení s § 109 ods. 1 Exekučného poriadku; ide predovšetkým o právne posúdenie, či právoplatné uznesenie o skončení exekúcie je právnu skutočnosťou, s ktorou právne predpisy spájajú prevod alebo prechod práv a povinností, teda či dochádza k obnoveniu aktívnej legitímácie povinného už v skôr začatom konaní o poddĺžnickej žalobe (na návrh oprávneného).</p> <p>Z napadnutých uznesení krajského súdu vyplýva, že odvolací súd sa stotožnil s názorom sťažovateľky, podľa ktorého je exekučný príkaz procesným úkonom súdneho exekútora, ktorým sa začína vlastné vykonávanie exekúcie a ktorým sa prikazuje dlžníkovi povinného, aby vyplatil pohľadávku povinného oprávnenému. Podľa krajského súdu oprávnený na základe exekučného príkazu v súlade s § 109 ods. 1 Exekučného poriadku získava aktívnu legitimáciu na podanie žaloby o vyplatenie pohľadávky voči dlžníkovi povinného, ktorá zaniká zastavením exekučného konania. To však podľa názoru krajského súdu, v rozpore s názorom sťažovateľky, neznamená, že dochádza k prevodu práv na povinného v súlade s § 92 ods. 2 a 3 OSP. Týmto spôsobom by totiž podľa názoru krajského súdu dochádzalo k obchádzaniu zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“), podľa ktorého je navrhovateľ v konaní oslobodený od platenia súdneho poplatku. V konaní o poddĺžnickej žalobe sa nemôže stať žalobcom povinný, pretože by sa tým poprel samotný zmysel poddĺžnickej žaloby, podľa ktorej sa oprávnený vo vlastnom mene od dlžníka povinného domáha vyplatenia pohľadávky. Žalobca (oprávnený v exekučnom konaní) získal toto oprávnenie na základe § 109 Exekučného poriadku. Pohľadávku teda nezískal prevodom či prechodom, a preto ani spätne stratou procesného oprávnenia nedochádza k prevodu či prechodu tejto pohľadávky na povinného.</p> <p>Ústavný súd už v obdobných veciach sťažovateľky smerujúcich proti krajskému súdu (nálezy ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 392/2015 z 13. januára 2016 a sp. zn. III. ÚS 157/2016 z 28. júna 2016) vyslovil právny názor, v zmysle ktorého ak poddĺžnik nevyplatí oprávnenému riadne a včas pohľadávku, má oprávnený možnosť vo vlastnom mene a na vlastný účet túto pohľadávku vymáhať, teda využiť tzv. poddĺžnicu žalobu. Aktívnu legitimáciu na podanie žaloby získava oprávnený dorúčením exekučného príkazu na vyplatenie splatnej pohľadávky dlžníkovi povinného, pokiaľ k vyplateniu nedošlo, resp. v deň nasledujúci po jej splatnosti, ak nastala neskôr. Oprávnenému tak vzniká procesné oprávnenie na prijatie plnenia od poddĺžníka na uspokojenie vlastnej pohľadávky. Povinný pritom naďalej zostáva veriteľom tejto pohľadávky, avšak právo ju žalovať prechádza na oprávneného. Z tohto dôvodu nedochádza z hľadiska hmotného práva k zmene veriteľa, teda nevzniká žiadny nový hmotnoprávny vzťah medzi oprávneným a poddĺžnikom.</p> <p>Ústavný súd v označených nálezoch zároveň zdôraznil, že konanie o tzv. poddĺžnickej žalobe je klasickým sporovým konaním, z ktorého však pre účastníkov konania vyplývajú určité obmedzenia, keďže nie sú oprávnení v tomto konaní na všetky právne úkony, ktoré účastníkom konania v riadnom sporovom konaní prináležia, napr. oprávnený nemôže uzavrieť s dlžníkom taký zmier, ktorý by bol na úkor povinného, odpustiť zaplatenie pohľadávky či uplatniť úroky z omeškania. Zmyslom kladného rozhodnutia o poddĺžnickej</p>

	<p>žalobe je, že oprávnený získa exekučný titul voči poddlžníkovi, proti ktorému nebol v pôvodnom exekučnom konaní v žiadnom právnom vzťahu. Ak je oprávnený v tomto konaní neúspešný, nemá to za následok zánik dlhu povinného.</p> <p>Ústavný súd už rovnako v označených rozhodnutiach pri výklade § 92 ods. 2 a 3 OSP v spojení s § 109 ods. 1 Exekučného poriadku prisvedčil sťažovateľke, že pokiaľ dôjde k zastaveniu exekučného konania z dôvodu uspokojenia pohľadávky oprávneného iným spôsobom ako splnením pohľadávky, v konaní o tzv. poddlžníckej žalobe stratí oprávnený aktívnu legitimáciu bez ohľadu na to, v akom štádiu sa uvedené konanie nachádza, a obnovuje sa v plnom rozsahu aktívna legitimácia povinného (veriteľa pohľadávky). Právoplatné uznesenie o zastavení exekučného konania tak možno v konaní o poddlžníckej žalobe považovať za právnu skutočnosť, s ktorou je spojený prechod práv a povinností z oprávneného (žalobcu) na povinného, tak ako to predpokladá § 92 ods. 2 a 3 OSP.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené rozhodol ústavný súd tak, že: <u>Základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom a napadnutými uzneseniami Krajského súdu v Prešove porušené bolo.</u> <u>Uznesenia Krajského súdu v Prešove zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.</u> <u>Sťažovateľke priznal náhradu trov konania.</u> <u>Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov	ÚS SR: I. ÚS 392/2015, III. ÚS 157/2016
súvisiace právne predpisy	zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov
klúčové slová	exekúcia účastník konania-zmena prechod (práv a povinností)

Uznesenie:

spisová značka	II. ÚS 663/2016
populárny názov	Viazanosť exekučného súdu exekučným titulom
sudca spravodajca	Ludmila Gajdošíková
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	07.09.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 20 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Všeobecne platí, že exekučný súd je exekučným titulom, ktorým je rozsudok všeobecného súdu, viazaný a nemá oprávnenie tento exekučný titul vecne preskúmať. Oprávnenie vecne preskúmať exekučný titul a rozsah tohto prieskumu exekučným súdom závisí aj od druhu exekučného titulu.
skutkový stav a základné fakty	Voči sťažovateľovi ako povinnému vedie oprávnený exekúciu na základe exekučného titulu – rozsudku okresného súdu z 18. mája 2006 (ďalej aj „exekučný titul“), ktorým bola sťažovateľovi uložená povinnosť zaplatiť oprávnenému zmluvnú pokutu v sume 28 523 € a úrok z omeškania v sume 8 647,38 € z dôvodu porušenia povinnosti sťažovateľa platiť nájomné na základe zmluvy o nájme pozemku. Sťažovateľ sa svojím návrhom domáhal zastavenia predmetnej exekúcie z dôvodov podľa § 57 ods. 1 písm. f), resp. písm. g) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov, resp. povolenia odkladu exekúcie.

	<p>O návrhu sťažovateľa na zastavenie exekúcie a na povolenie odkladu exekúcie rozhodol okresný súd napadnutým uznesením zo 7. apríla 2015 tak, že ho zamietol s tým, že okresný súd je viazaný právoplatným a vykonateľným rozhodnutím súdu a nie je oprávnený toto rozhodnutie posudzovať. Rovnako tak podľa okresného súdu nebolo možné očakávať zastavenie exekúcie.</p> <p>Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ odvolanie, v ktorom poukazoval na právne závery v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 M Cdo 8/2011 týkajúceho sa iných dôvodov, pre ktoré exekúciu nemožno vykonať, a v uznesení sp. zn. 3 Cdo 63/2009 týkajúceho sa prijatia plnenia z exekučného titulu, ktoré by predstavovalo bezdôvodné obohatenie.</p> <p>O odvolaní rozhodol krajský súd napadnutým uznesením z 26. apríla 2016 tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil ako vecne správne.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní a jeho uznesením zo 7. apríla 2015</p> <p>Pokiaľ ide o napadnuté uznesenie okresného súdu v časti, v ktorej zamietol návrh sťažovateľa na zastavenie exekúcie, toto bolo predmetom odvolacieho konania a prieskumu krajského súdu. Právomoc okresného súdu vo vzťahu k návrhu na odklad exekúcie a právomoc krajského súdu vo vzťahu k námietkam sťažovateľa týkajúcim sa posúdenia návrhu na zastavenie exekúcie okresným súdom vylučuje, aby rozhodoval ústavný súd, preto sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie označených práv postupom okresného súdu v napadnutom konaní a jeho uznesením zo 7. apríla 2015, podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok právomoci.</p> <p>K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v napadnutom konaní a jeho uznesením z 26. apríla 2016</p> <p>Krajský súd v spojení s okresným súdom v napadnutých uzneseniach v prvom rade poukazovali na to, že exekučným titulom v napadnutom konaní je právoplatné a vykonateľné rozhodnutie súdu s tým, že exekučný súd je ním viazaný a nemá oprávnenie tento exekučný titul vecne preskúmať. Krajský súd doplnil túto argumentáciu o ďalšie dôvody a uviedol, že iné právne posúdenie a odlišné rozhodnutie súdu v inom súdnom konaní nemá dopad na rozhodnutie súdu, ktoré je exekučným titulom, a nie je teda dôvodom na zastavenie exekúcie podľa § 57 Exekučného poriadku. Vymedzil vzájomný vzťah protichodných rozhodnutí súdov toho istého stupňa znejúcich na peňažné plnenie vychádzajúcich z rovnakého právneho základu. Podľa krajského súdu takéto rozhodnutia súdov „sa navzájom neovplyvňujú“ s prihliadnutím na princíp právnej istoty „pôsobí každé z nich voči účastníkom samostatne“. Existencia takýchto rozhodnutí „nemá dopad na záväznosť a vzájomnú nezávislosť týchto rozhodnutí“.</p> <p>Krajský súd tiež uviedol, že prípadný vecný prieskum exekučného titulu exekučným súdom a jeho rozsah je závislý od druhu exekučného titulu, poukázal na rozhodcovské rozsudky a tiež na exekučnú notársku zápisnicu, ktorej sa týkalo aj rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 63/2009.</p> <p>Ústavný súd nepovažuje právne závery krajského súdu v spojení s právnymi závermi okresného súdu za arbitrárne. Ústavný súd tiež konštatuje, že krajský súd v spojení s okresným súdom svoje právne závery primerane odôvodnil, tieto závery preto nie sú zjavne neodôvodnené. Odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu ako súdu prvého stupňa predstavuje dostatočný podklad pre výrok uznesenia krajského súdu, ktorým tento potvrdil uznesenie okresného súdu ako vecne správne v časti, v ktorej zamietol návrh sťažovateľa na zastavenie exekúcie.</p> <p>Ústavný súd v tomto kontexte dodáva, že sťažovateľ v rámci svojej argumentácie poukázal na právne závery najvyššieho súdu uvedené v uznesení sp. zn. 3 Cdo 63/2009 z 25. novembra 2010. Krajský súd vo svojom uznesení uviedol, že tieto právne závery sa týkali notárskej zápisnice ako exekučného titulu. V tejto súvislosti je relevantné, že sám najvyšší súd v uznesení z 25. novembra 2010 špecificky uviedol, že jeho právne závery sa týkajú osobitného druhu exekučného titulu – notárskej zápisnice.</p> <p>Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad príslušných ustanovení</p>

	Exekučného poriadku krajským súdom ako odvolacím súdom v spojení s okresným súdom ako súdom prvého stupňa je jedným z možných ústavne udržateľných výkladov. Vzhľadom na vyššie uvedené, ústavný súd rozhodol tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľa odmietol.</u>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	ÚS SR: I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04, III. ÚS 209/04 NS SR: 6Cdo/135/2012 z 5. decembra 2012, 3Cdo/63/2009 z 25. novembra 2010
súvisiace právne predpisy	zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov
klúčové slová	práva a slobody – základné ľudské práva a slobody-právo vlastníť majetok rozhodnutie-nepreskúmateľnosť práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na súdnu ochranu práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na spravodlivý proces zmluva-platnosť arbitrážnosť zmluva-nájomná zmluva rozhodnutie-záväznosť exekúcia-exekučný titul

spisová značka	II. ÚS 719/2016
populárny názov	Súdne poplatky vo vzťahu k právu na prístup k súdu
sudca spravodajca	Ľudmila Gajdošíková
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	22.09.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6
analytická právna veta	Uloženie poplatkovej povinnosti v občianskoprávných veciach nemožno samo osebe považovať za rozporné s právom na prístup k súdu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy alebo čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ani jedno z uvedených ustanovení totiž nezaručuje právo na bezplatné súdne konanie. Aby však konkrétna poplatková povinnosť obstála ako prípustný zásah do základného práva na súdnu ochranu, musí nielen sledovať legitímny cieľ, ale tiež rešpektovať ústavou predpokladané medze vyplývajúce z princípu proporcionality. Konkrétne opatrenie obmedzujúce právo jednotlivca na prístup k súdu musí byť primerané svojmu účelu.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ podal Okresnému súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) návrh na vydanie zmenkového platobného rozkazu. Týmto návrhom sa domáhal plnenia zmenkovej sumy 46 999,87 € voči ručiteľovi, za dlžníka – obchodnú spoločnosť, v ktorej je ručiteľ jediným spoločníkom a konateľom. Okresný súd vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku vo výške 2 819,50 €. Sťažovateľ následne podal návrh na oslobodenie od súdnych poplatkov podľa § 138 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“). O návrhu sťažovateľa rozhodol okresný súd uznesením z 3. novembra 2014 tak, že mu nepriznal oslobodenie od súdnych poplatkov. Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením zo 16. apríla 2015 tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil.
z odôvodnenia	Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „EŠLP“), ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými

	<p>prostriedkami a týmto cieľom.</p> <p>V tejto súvislosti treba pripomenúť, že Európsky súd pre ľudské práva podrobuje obmedzenia práva na prístup k súdu sledujúce len fiškálny účel a nemajúce vzťah k predmetu súdneho konania alebo šanci účastníka na úspech mimoriadne prísneho hodnoteniu z hľadiska záujmov spravodlivosti.</p> <p>Ústavný súd ďalej zdôrazňuje, že rozhodovanie o oslobodení od súdnych poplatkov patrí zásadne do rozhodovacej sféry všeobecných súdov. Je preto vecou judikatúry všeobecných súdov, aby vymedzila kritériá, z ktorých bude pri aplikácii zákonných ustanovení týkajúcich sa oslobodenia od súdnych poplatkov vychádzať. Všeobecné súdy sú pri rozhodovaní o priznaní oslobodenia od súdnych poplatkov však povinné s ohľadom na všetky podstatné skutočnosti vyskytujúce sa v konkrétnom prípade a význam práva na súdnu ochranu v demokratickej spoločnosti primerane vyvažovať záujem štátu na vyberaní súdnych poplatkov za rozhodovanie sporov na jednej strane a záujem účastníka konania uplatňujúceho si svoj nárok (resp. práva) súdnou cestou.</p> <p>Predmetom ústavnej ochrany sa môže stať rozhodovanie o oslobodení od súdnych poplatkov však vtedy, keď jeho výsledok dosahuje intenzitu opodstatňujúcu porušenie základných práv a slobôd sťažovateľa. Ústavný súd je oprávnený v ojedinelých prípadoch zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o poplatkovej povinnosti, a to iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu o neoslobodení od povinnosti zaplatiť súdny poplatok došlo vzhľadom na výšku súdneho poplatku, posudzovanú vo svetle konkrétnych okolností prípadu a vo svetle ekonomických (finančných) možností sťažovateľa zaplatiť tento súdny poplatok, a vzhľadom na fázu konania pred všeobecným súdom, k obmedzeniu samotnej podstaty práva sťažovateľa na súdnu ochranu. Príčinou uvedeného stavu býva najčastejšie úplná rezignácia všeobecného súdu na vyvažovanie verejného a súkromného záujmu, prípadne nedôsledné vyvažovanie (opomenutie podstatnej „premennej“ pri vyvažovaní).</p> <p>Krajský súd v napadnutom uznesení uviedol, že sťažovateľ mal v čase podania žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov na účte 481,66 €. Sťažovateľ mal tiež štyri peňažné pohľadávky (v celkovej výške 194 033,98 €, pozn.), ktoré si uplatňuje v súdnych konaniach. Poukázal tiež na dva záväzky voči spriaznenej osobe v celkovej výške 40 366,60 € a taktiež na vlastné imanie vo výške 225 675 €. Na základe týchto skutočností dospel k záveru, že sťažovateľ nespĺnil podmienky na priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov podľa § 138 ods. 1 OSP. Vysporiadal sa tiež s návrhom sťažovateľa, aby súdny poplatok zaplatil odporca.</p> <p>Ústavný súd na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že konajúce súdy uviedli, z akých dôvodov dospeli k záveru, že majetkové pomery sťažovateľa neodôvodňujú priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov, tento právny záver nie je zjavne neodôvodnený. Konajúce súdy aplikovali a interpretovali § 138 OSP v súlade s jeho zmyslom a účelom, preto uvedený právny záver nemožno považovať za arbitrárny. Zo skutočností uvedených v uzneseniach konajúcich súdov totiž vyplýva, že sťažovateľ disponuje určitým majetkom, ktorý predstavujú finančné pohľadávky, ktoré súdne vymáha. Uvedené zistenie umožňuje vytvorenie predpokladu, že sťažovateľ môže byť úspešný v uvedených súdnych konaniach. Pokiaľ ide o vlastné imanie, toto tvoria vlastné zdroje financovania obchodného majetku podnikateľa podľa osobitného predpisu (§ 6 ods. 4 Obchodného zákonníka) a „vyjadruje účtovnú hodnotu majetku a záväzkov podnikateľa v zmysle zákona o účtovníctve“ (komentár k § 6 Obchodného zákonníka, ASPI). Vlastné imanie takto predstavuje určitý obraz o stave majetku a záväzkov podnikateľa, preto nemožno vytknúť krajskému súdu, ak na tento ukazovateľ prihliadol.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené rozhodol ústavný súd tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov</p>	<p>ÚS SR: II. ÚS 142/04, III. ÚS 344/2012, II. ÚS 134/2015, II. ÚS 361/2015 ÚS ČR: III. ÚS 788/09 EŠLP: Guérin c. Francúzsko, 1998, Podbielski a PPU Polpure proti Poľsku, Kreuz proti Poľsku z 19. 6. 2001, Jedamski a Jedamska proti Poľsku z 26. 7. 2005</p>
<p>súvisiace právne predpisy</p>	<p>zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov</p>
<p>klúčové slová</p>	<p>práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na súdnu ochranu</p>

	práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na spravodlivý proces arbitrážnosť družstvo práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na prístup k súdu poplatok-súdny poplatok-oslobodenie podnikateľská činnosť-podnikateľ platobný rozkaz
--	---

spisová značka	II. ÚS 772/2016
populárny názov	Priznanie obvineného k spáchaniu skutku
sudca spravodajca	Ladislav Orosz
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	27.10.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Ak sa obvinený prizná k spáchaniu skutku okrem svojho vyhlásenia pre účely podmieneného zastavenia trestného stíhania podľa § 216 Trestného poriadku aj vo výsluchu vyhotovenom v prípravnom konaní procesne bezchybným spôsobom, toto jeho priznanie je použiteľné pre všetky štádiá trestného konania, a to bez ohľadu na to, ako obvinený pri výsluchu subjektívne svoje vyjadrenia chápal.
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom (ďalej len „okresný súd“) z 19. novembra 2014 uznaný za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona, za čo mu bol uložený peňažný trest vo výške 500 € a náhradný trest odňatia slobody vo výmere 100 dní. Vinu sťažovateľa považoval okresný súd za preukázanú a to jednak vzhľadom na jeho výpoveď z prípravného konania, v ktorej sa k spáchaniu skutku kladenému mu za vinu priznal, ako aj s poukazom na znalecký posudok znalca.</p> <p>Proti odsudzujúcemu rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením z 28. apríla 2015 tak, že odvolanie sťažovateľa zamietol. Následne sťažovateľ napadol rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu dovolaním, a to z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. g) a i) Trestného poriadku. O dovolaní sťažovateľa rozhodol napadnutým uznesením najvyšší súd ako dovolací súd tak, že ho odmietol.</p> <p>Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namieta, že jediným dôkazom o jeho vine bolo jeho priznanie učené v rámci výsluchu obvineného v prípravnom konaní. Podľa názoru sťažovateľa sa nemalo na toto priznanie prihliadať, keďže bolo urobené len na účely dosiahnutia tzv. odklonu formou podmieneného zastavenia trestného stíhania. Sťažovateľ argumentuje, že na vyhlásenie obvineného o tom, že spáchal trestný čin, podané v zmysle § 216 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, t. j. na účely zastavenia konania, nemožno prihliadať vzhľadom na § 226 Trestného poriadku („Ak prokurátor neschválil zmier hoci obvinený uskutočnil vyhlásenie podľa § 220 ods. 1, že spáchal skutok, za ktorý je stíhaný, nie je možné v ďalšom konaní prihliadnúť na toto vyhlásenie ako dôkaz.“), ktorý je potrebné v jeho trestnej veci aplikovať analogicky.</p>
z odôvodnenia	<p>K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu</p> <p>Z konkrétnych okolností posudzovanej veci vyplýva, že sťažovateľ mohol všetky svoje námietky proti napadnutému uzneseniu krajského súdu uplatniť v dovolaní, ktoré aj podal, pričom o jeho dovolaní bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd. Právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť o dovolaní vylučuje uplatnenie právomoci ústavného súdu vo vzťahu k tej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojich práv napadnutým uznesením krajského súdu. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.</p>

	<p>K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu</p> <p>Kľúčová námietka sťažovateľa je založená na tvrdení, že jeho výpoveď z prípravného konania uskutočnená v postavení obvineného, pri ktorej sa k spáchaniu skutku kladenému mu za vinu priznal, nebola podľa jeho názoru použiteľná ako dôkaz v konaní pred súdom na hlavnom pojednávaní, keďže priznanie v prípravnom konaní urobil len na účely tzv. odklonu formou podmieneného zastavenia trestného stíhania. Ústavný súd konštatuje, že v zásade rovnaká námietka tvorila obsah jeho odvolania proti odsudzujúcemu rozsudku okresného súdu a tiež obsah jeho argumentácie obsiahnutej v dovolaní. Z odôvodnení napadnutých uznesení najvyššieho súdu i krajského súdu vyplýva, že krajský súd, ako aj najvyšší súd sa námietkou sťažovateľa o použiteľnosti jeho priznania tvoriaceho súčasť zápisnice o výpovedi obvineného z 20. októbra 2011 riadne a podrobne vysporiadali. Argumentácia najvyššieho súdu (rovnako aj krajského súdu) je podľa názoru ústavného súdu logická, zrozumiteľná a zodpovedajúca textu i zmyslu zákona – Trestného poriadku. Najvyšší súd vo svojej argumentácii jasne rozlišuje medzi výpoveďou obvineného ako všeobecným dôkazným prostriedkom a vyhlásením obvineného, ako špecifickým inštitútom, ktorým sa k spáchaniu skutku priznáva a ktoré je určené výlučne na účely tzv. odklonu formou podmieneného zastavenia trestného stíhania. Z rozhodnutí krajského súdu a najvyššieho súdu taktiež vyplýva, že vo vyšetrovacom spise sa okrem výpovede sťažovateľa z 20. októbra 2011 nachádza aj jeho vyhlásenie podľa § 216 Trestného poriadku, ktoré je špecifickým úkonom a jeho použitie je viazané len pre potreby konania o tzv. odklone. Ústavný súd považuje za podstatné tiež to, že nad rámec argumentácie o použiteľnosti priznania sťažovateľa k spáchaniu skutku uskutočnenému v prípravnom konaní sa v napadnutých uzneseniach všeobecných súdov poukazuje aj na skutočnosť, že dôkazom o vine sťažovateľa je aj odborné vyjadrenie znalca, ktorým bol preukázaný mechanizmus vzniku zranení poškodeného. Ústavný súd, rešpektujúc skutočnosť, že právomoc interpretovať zákony (zákonné normy) patrí primárne všeobecným súdom, zastáva názor, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu (v spojení s odôvodnením napadnutého uznesenia krajského súdu) je primerane odôvodnené, pričom právne závery, ku ktorým najvyšší súd dospel, nemožno považovať za arbitrárne, a teda nezlučiteľné s aplikovanými ustanoveniami Trestného poriadku. Vzhľadom na vyššie uvedené rozhodol ústavný súd tak, že:</p> <p><u>Sťažnosť sťažovateľa odmietol.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>ÚS SR: II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96</p>
<p>súvisiace právne predpisy</p>	<p>zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov</p>
<p>kľúčové slová</p>	<p>výsluch, výpoveď, vypočutie-výsluch obvineného trestné stíhanie trestné konanie-práva obvineného v trestnom konaní dokazovanie-dokazovanie v trestnom konaní</p>

<p>spisová značka</p>	<p>II. ÚS 774/2016</p>
<p>populárny názov</p>	<p>Lehota na doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Ladislav Orosz</p>
<p>druh konania</p>	<p>konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>27.10.2016</p>
<p>dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv</p>	<p>Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1</p>
<p>analytická právna veta</p>	<p>Hoci ustanovenie § 243f ods. 1 Exekučného poriadku výslovne neurčuje, komu bolo potrebné v ustanovenej lehote doručiť doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie (či exekučnému súdu, alebo súdnemu exekútorovi), z napadnutého uznesenia vyvoditeľný právny záver okresného súdu, že návrh bolo potrebné</p>

	doplniť priamo exekučnému súdu, považuje ústavný súd za ústavne udržateľný, a to najmä vzhľadom na skutočnosť, že predmetné zákonom požadované doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie slúžilo vo vymedzených prípadoch na posúdenie prípustnosti ďalšieho pokračovania exekúcie, o ktorej bol oprávnený rozhodnúť výlučne exekučný súd, a nie súdny exekútor.
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľka bola v procesnom postavení oprávnenej účastníčkou exekučného konania vedeného Okresným súdom Brezno a povereným súdnym exekútorom. Okresný súd napadnutým uznesením označené exekučné konanie zastavil podľa § 243f ods. 5 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov s odôvodnením, že oprávnená návrh na vykonanie exekúcie nedoplnila v zmysle § 243f ods. 1 Exekučného poriadku.</p> <p>Sťažovateľka v posudzovanej veci namieta porušenie svojich v sťažnosti označených práv, ku ktorému malo dôjsť tým, že okresný súd napadnutým uznesením exekúciu, v ktorej sťažovateľka vystupovala v procesnom postavení oprávnenej, zastavil podľa § 243f ods. 5 Exekučného poriadku, hoci na to (podľa sťažovateľky) neboli splnené zákonné podmienky, keďže sťažovateľka svoj návrh na vykonanie exekúcie doplnila v súlade s § 243f ods. 1 Exekučného poriadku podaním doručeným v zákonnej lehote (21. januára 2016) poverenému súdnemu exekútorovi.</p>
z odôvodnenia	<p>Po preskúmaní sťažnosti, ako aj jej príloh, vychádzajúc najmä z odôvodnenia napadnutého uznesenia okresného súdu a z obsahu už citovaných na posudzovanú vec sa vzťahujúcich ustanovení Exekučného poriadku, ústavný súd konštatuje, že právne závery okresného súdu vyjadrené v jeho uznesení o zastavení exekúcie nemožno považovať za svojvoľné alebo arbitrárne, teda za také, ktoré by popierali podstatu a zmysel aplikovaných zákonných ustanovení.</p> <p>Podľa názoru ústavného súdu okresný súd v posudzovanej veci postupoval a rozhodol ústavne akceptovateľným spôsobom, keď predmetnú exekúciu zastavil podľa § 243f ods. 5 Exekučného poriadku z dôvodu, že návrh na vykonanie exekúcie nebol v zmysle § 243f ods. 1 Exekučného poriadku doplnený podaním doručeným v zákonnej lehote priamo exekučnému súdu. Malo byť vecou náležitej odbornej starostlivosti a predvídavosti samotnej sťažovateľky, k predmetu činnosti ktorej patrí aj vymáhanie pohľadávok, aby doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie v konkrétnej veci doručila v zákonnej lehote aj príslušnému exekučnému súdu, nielen poverenému súdnemu exekútorovi. V nadväznosti na uvedené ústavný súd tiež poukazuje na to, že právne dôsledky vyplývajúce z právneho záveru okresného súdu zároveň prispievajú k naplneniu princípu právnej istoty účastníkov exekučného konania, keďže sa ním vylučujú možné pochybnosti o skutočnom čase vykonania zákonom požadovaného procesného úkonu, a teda o dodržaní či nedodržaní zákonom ustanovenej lehoty na jeho vykonanie.</p> <p>Nad rámec už uvedeného ústavný súd pripomína, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne konformný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti. Ak to tak je, ústavný súd nemá dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí všeobecných súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	ÚS SR: I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05
súvisiace právne predpisy	zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov
klúčové slová	návrh-doplnenie exekúcia-exekučné konanie

spisová značka	II. ÚS 787/2016
populárny názov	Doručovanie podania výboru Národnej rady SR
sudca spravodajca	Ladislav Orosz
druh konania	konanie o preskúmaní rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	27.10.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	
analytická právna veta	<p>Výbor pre nezlučiteľnosť funkcií (obdobne ako iné výbory národnej rady) je kolektívnym orgánom, ktorý prijíma rozhodnutie podľa čl. 9 ods. 6 ústavného zákona so súhlasom trojpäťinovej väčšiny prítomných členov v súlade s čl. 9 ods. 9 ústavného zákona.</p> <p>S prihliadnutím na spôsob rozhodovania výboru pre nezlučiteľnosť funkcií, ako aj na samotnú funkciu predsedu výboru pre nezlučiteľnosť funkcií a predovšetkým úlohy, ktoré v súlade s príslušnými právnymi predpismi plní, možno podľa názoru ústavného súdu za právne perfektné považovať len také podanie písomného oznámenia, ktoré je doručené výboru pre nezlučiteľnosť funkcií ako kolektívnemu orgánu, a nie jednotlivým poslancom národnej rady ako jeho členom.</p>
skutkový stav a základné fakty	<p>Uznesením výboru pre nezlučiteľnosť funkcií č. 13 z 18. mája 2016 bolo voči navrhovateľke, bývalej poslankyni Národnej rady Slovenskej republiky, začaté konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa čl. 9 ods. 2 písm. a) ústavného zákona o ochrane verejného záujmu za porušenie povinnosti podať písomné oznámenie do 31. marca za predchádzajúci kalendárny rok podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona z dôvodu, že písomné oznámenie podala až 3. apríla 2016.</p> <p>Navrhovateľka v tejto súvislosti argumentovala, že písomné oznámenie doručila 31. marca 2016 elektronicky na e-mailovú adresu predsedu výboru pre nezlučiteľnosť funkcií.</p> <p>Uznesením č. 39 zo 16. júna 2016 výbor pre nezlučiteľnosť funkcií konštatoval, že navrhovateľka nepodala písomné oznámenie podľa čl. 7 ústavného zákona v lehote ustanovenej v označenom ustanovení, čím porušila povinnosť ustanovenú v čl. 7 ods. 1 ústavného zákona, a navrhovateľke uložil v súlade s čl. 9 ods. 10 písm. a) ústavného zákona pokutu v sume zodpovedajúcej mesačnému platu verejného funkcionára. Označeným uznesením výbor pre nezlučiteľnosť funkcií zároveň poveril jeho predsedu prípravou, vyhotovením a doručením písomného rozhodnutia v súlade s čl. 9 ods. 6 ústavného zákona.</p> <p>Rozhodnutím výboru pre nezlučiteľnosť funkcií zo 16. júna 2016 bolo konštatované, že navrhovateľka nepodala písomné oznámenie podľa čl. 7 ústavného zákona v lehote ustanovenej v označenom ustanovení, čím porušila povinnosť ustanovenú v čl. 7 ods. 1 ústavného zákona, v dôsledku čoho jej bola v súlade s čl. 9 ods. 10 písm. a) ústavného zákona uložená pokuta v sume zodpovedajúcej mesačnému platu verejnej funkcionárky, teda v sume 1 961 €.</p>
z odôvodnenia	<p>Navrhovateľka tvrdí, že lehotu na podanie písomného oznámenia v súlade s čl. 7 ods. 1 ústavného zákona dodržala, keďže toto písomné oznámenie doručila 31. marca 2016 predsedovi výboru pre nezlučiteľnosť funkcií prostredníctvom jeho e-mailovej adresy. Úlohou ústavného súdu bolo preto v prvom rade posúdiť, či doručenie písomného oznámenia poslancovi národnej rady, predsedovi výboru pre nezlučiteľnosť funkcií, je spôsobilé vyvolať účinky podania písomného oznámenia výboru pre nezlučiteľnosť funkcií v súlade s čl. 7 ods. 5 písm. e) ústavného zákona.</p> <p>Z príslušných ustanovení rokovacieho poriadku (§ 49 ods. 1 rokovacieho poriadku) ďalej vyplýva, že predsedovia výborov národnej rady plnia riadiace a reprezentatívne funkcie (zvolávajú a riadia schôdze výboru a zároveň podávajú výboru návrh programu schôdze výboru a spôsob rokovania), ich funkcia však nie je nenahraditeľná (v čase ich neprítomnosti ich zastupuje v súlade s § 49 ods. 4 rokovacieho poriadku poverený podpredseda výboru). S prihliadnutím na spôsob rozhodovania výboru pre nezlučiteľnosť funkcií, ako aj na samotnú funkciu predsedu výboru pre nezlučiteľnosť funkcií a predovšetkým úlohy, ktoré v súlade s príslušnými právnymi predpismi plní, možno podľa názoru ústavného</p>

	<p>súdu za právne perfektné považovať len také podanie písomného oznámenia, ktoré je doručené výboru pre nezlučiteľnosť funkcií ako kolektívnemu orgánu, a nie jednotlivým poslancom národnej rady ako jeho členom.</p> <p>Vzhľadom na tento predbežný záver bolo bez právneho dôvodu, aby sa ústavný súd zaoberal prípustnosťou elektronického podania písomného oznámenia a jeho právnymi účinkami z hľadiska včasnosti podaného písomného oznámenia pre účely posúdenia, či navrhovateľka splnila svoju povinnosť vyplývajúcu z čl. 7 ods. 1 ústavného zákona v lehote vyplývajúcej z citovaného ustanovenia.</p> <p>Keďže jediným právne perfektným podaním písomného oznámenia v súlade s požiadavkami ustanovenými v ústavnom zákone je písomné podanie, ktoré navrhovateľka odovzdala na poštovú prepravu 3. apríla 2016, teda po lehote ustanovenej v ústavnom zákone, je záver výboru pre nezlučiteľnosť funkcií, že navrhovateľka svoju povinnosť vyplývajúcu z čl. 7 ods. 1 ústavného zákona nespĺnila, správny.</p> <p>Z čl. 9 ods. 6 ani z čl. 9 ods. 9 ústavného zákona nevyplýva povinnosť, aby napadnuté rozhodnutie výboru pre nezlučiteľnosť obsahovalo konštatovanie, že bolo prijaté trojpätinovou väčšinou jeho prítomných členov. Z uvedeného dôvodu formálna absencia tejto skutočnosti na napadnutom rozhodnutí nespôsobuje <i>eo ipso</i> jeho ústavnú neudržateľnosť. Táto by bola odôvodnená v prípade nedodržania procesnej podmienky vyplývajúcej z čl. 9 ods. 9 ústavného zákona, podľa ktorého napadnuté rozhodnutie výboru pre nezlučiteľnosť funkcií musí byť prijaté potrebnou väčšinou prítomných členov tohto výboru. Splnenie tejto procesnej podmienky preukazuje v prípade navrhovateľky zápisnica z 3. schôdze Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií zo 16. júna 2016. V súlade s označenou zápisnicou bol výbor uznášaniaschopný, pričom uznesenie č. 39 bolo v konaní vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov voči navrhovateľke prijaté potrebnou trojpätinovou väčšinou.</p> <p>Za týchto okolností záver výboru pre nezlučiteľnosť funkcií vyjadrený v napadnutom rozhodnutí, podľa ktorého navrhovateľka tým, že nepodala písomné oznámenie v ustanovenej lehote, porušila povinnosť vyplývajúcu z čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, nie je podľa názoru ústavného súdu svojvoľný, príp. zjavne neodôvodnený.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že: <u>Návrh navrhovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnený.</u></p>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov	ÚS SR: IV. ÚS 278/08
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	pokuta verejný záujem, spoločenský záujem verejná funkcia

Nález - priet'ahy:

spisová značka	II. ÚS 560/2016
populárny názov	Priet'ahy v konaní o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov
sudca spravodajca	Ladislav Orosz
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	27.10.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2
analytická právna veta	Úlohou okresného súdu je prekonzultovať so súdnym znalcom jeho objektívnu možnosť vykonať úkon znaleckej činnosti v požadovanej lehote. Ak si okresný súd túto povinnosť nesplní a nariadenie nového znaleckého dokazovania novým súdnym znalcom spôsobí predĺženie samotného konania, zapríčiní tým vznik

	zbytočných prietáhov.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka je účastníčkou napadnutého konania vedeného okresným súdom, v ktorom vystupuje v procesnom postavení navrhovateľky. Predmetom napadnutého konania je rozhodovanie o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Žaloba bola podaná dňa 24. marca 2006 a konanie dosiaľ nie je právoplatne ukončené.
z odôvodnenia	<p>Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa.</p> <p>Sťažovateľka v sťažnosti nekonkretizovala obdobia, počas ktorých malo dôjsť k zbytočným prietahom v napadnutom konaní, ale poukázala na celkovú dĺžku konania v trvaní viac ako 10 rokov. Napriek tomu, že okresný súd vykonával procesné úkony spojené s prípravou pojednávania a na pojednávaniach vykonával dokazovanie (pojednávania nariadené na 14. september 2006, 17. október 2006, 16. september 2008, 16. október 2008, 4. marec 2013, 25. marec 2013, 11. marec 2015 a 22. apríl 2015) a rovnako tak vykonával aj znalecké dokazovanie na ocenenie hnutelných a nehnuteľných vecí patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, v posudzovanej veci je neakceptovateľné to, že dosiaľ vo veci samej nerozhodol rozsudkom, teda nepostupoval v zmysle citovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku a Civilného sporového poriadku. Uvedená činnosť okresného súdu teda nadobudla charakter neefektívneho a ne hospodárneho konania v kontexte neprimerane dlhého viac ako desaťročného konania.</p> <p>Ako neefektívnu hodnotí osobitne ústavný súd činnosť okresného súdu v súvislosti s nariadením kontrolného znaleckého dokazovania (nariadeného 23. júna 2015 a následne 7. júna 2016). S prihliadnutím na § 16 ods. 4 zákona č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov bolo úlohou okresného súdu prekonzultovať so súdnym znalcom jeho objektívnu možnosť vykonať úkon znaleckej činnosti v požadovanej lehote. Okresný súd si túto povinnosť nesplnil, čo si reálne vyžiadalo nariadenie znaleckého dokazovania novým súdnym znalcom a v konečnom dôsledku aj predĺženie samotného konania.</p> <p>Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že okresný súd svojou nesústreďenou činnosťou v konaní, ktorého celková dĺžka presiahla obdobie 10 rokov, spôsobil vznik zbytočných prietáhov, čím porušil základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti rozhodol ústavný súd tak, že: <u>Základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Čadca porušené bolo.</u> <u>Sťažovateľke priznal finančné zadosťučinenie v sume 3000 eur a náhradu trov konania.</u></p>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESRP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	spoluvlastníctvo-bezpodielové spoluvlastníctvo manželov prietahy v konaní-neepektívny postup

Spracovalo Analytické oddelenie Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.